Pareikšdamas trečiąjį kaltinimą apeliantas teigia, kad Pirmosios instancijos teismas įvykdė teisės klaidą, nes padarė išvadą, jog Sudaryti tarnybos sutartis įgaliota tarnyba nepiktnaudžiavo įgaliojimais. Iš tiesų priimant į tarnybą laikinuosius tarnautojus buvo siekiama sumažinti laisvų darbo vietų Komisijoje skaičių, o būtent kompensuoti tai, kad trūko konkursą laimėjusių asmenų.

Šis tikslas buvo neįvykdytas atsisakius pratęsti apelianto tarnybos sutartį pritaikius nesumavimo taisyklę, nes apie jo darbo vietą buvo paskelbta iki konkurso sąrašų paskelbimo. Be to, į šią darbo vietą buvo priimtas laikinasis tarnautojas sudarius tarnybos sutartį ilgam terminui, nors su visais kitais tame pačiame direktorate dirbusiais laikinaisiais tarnautojais tarnybos sutartys buvo sudarytos trumpam laikotarpiui, kas pratęsiant automatiškai ir neskelbiant iš anksto apie jų darbo vietą.

Galiausiai, kitaip nei tai buvo daroma šiuo atveju, kitų laikinųjų tarnautojų, kurių situacija buvo panaši, išskyrus darbo stažo požiūriu, tarnybos sutartys buvo pratęsto nepaskelbus pranešimo apie jų darbo vietą, todėl buvo pažeistas vienodo požiūrio principas. Tokiomis aplinkybėmis vykstant procesui Pirmosios instancijos teisme buvo klaidinga nuspręsta perkelti įrodinėjimo naštą, nes būtent apeliantas, o ne atsakovė, privalėjo įrodyti, kad pastaroji nesilaikė pačios nustatytų taisyklių.

2009 m. sausio 15 d. *Oberlandesgericht Wien* (Austrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH prieš Silva Trade, SA*

(Byla C-19/09)

(2009/C 82/22)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Oberlandesgericht Wien

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH

Atsakovė: Silva Trade, SA

Prejudiciniai klausimai

1. a) Ar 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo [1] (toliau — Briuselio I reglamentas) 5 straipsnio 1 punkto b papunktis taikomas paslaugų teikimo sutarčiai ir tuomet, kai, remiantis susitarimu, paslaugos teikiamos keliose valstybėse narėse?

   b) Jeigu būtų teigiamai atsakyta į šį klausimą: Ar minėta nuostata turi būti aiškinama taip, kad pagrindinės prievolės įvykdymo vieta nustatytina pagal tą vietą, kurioje yra paslaugos teikėjo veiklos centras, vertintinas remiantis laiko sąnaudomis ir veiklos reikšmingumu;

   c) nesant galimybės nustatyti veiklos centrą, ieškinys dėl visų iš sutarties kylančių teisių gali būti pareikštas bet kurioje paslaugų teikimo vietoje Bendrijoje, ieškovo pasirinkimu?

2. Jeigu būtų neigiamai atsakyta į pirmąjį klausimą: Ar Briuselio I reglamento 5 straipsnio 1 punkto a papunktis paslaugų teikimo sutarties atveju taikomas ir tuomet, kai remiantis susitarimu, paslaugos teikiamos keliose valstybėse narėse?

[1] OL L 12, 2001 1 16, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42.

2009 m. sausio 15 d. pareikštas ieškinys byloje *Europos Bendrijų Komisija prieš Portugalijos Respubliką*

(Byla C-20/09)

(2009/C 82/23)

Proceso kalba: portugalų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Lyal ir A. Caeiros

Atsakovė: Portugalijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad Įstatyme Nr. 39-A/2005 numatydama lengvatinį mokestinį režimą tik Portugalijos valstybės išleistoms valstybės obligacijoms, Portugalijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 56 straipsnį ir Europos ekonominės erdvės (EEE) sutarties 40 straipsnį.

— Priteisti iš Portugalijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

2005 m. rugsėjo mėn. Komisija gavo skundą, kad tam tikros „turto, kuris 2004 m. gruodžio 31 d. nebuvo Portugalijos teritorijoje, išskirtinio mokestinio reguliavimo režimo“, patvirtinto 2005 m. liepos 29 d. Įstatymu Nr. 39-A/2005, nuostatos neatitinka Bendrijos teisės aktų ir Europos ekonominės erdvės (EEE) sutarties.

Pagal išskirtinį mokestinio reguliavimo režimą apmokestinamieji asmenys turėjo mokėti sumą, lygią 5 % mokestinio reguliavimo deklaracijoje nurodyto turto vertės, žinodami, kad jei visas ar kai kuris deklaracijoje nurodytas turtas yra Portugalijos valstybės obligacijos, tai ši norma sumažinama per pusę su obligacijomis susijusiai turto daliai, ir kad šis sumažinimas taip pat taikomas kitam turtui, jei jis perinvestuotas į Portugalijos valstybės obligacijas iki mokestinio reguliavimo deklaracijos pateikimo datos.

Komisija mano, kad išskirtiniu mokestinio reguliavimo režimu suteikiamas pranašumas, nes turtas sugrįžta ir yra investuojamas į Portugalijos valstybės obligacijas, o su tomis obligacijomis susijusiam turtui arba į Portugalijos valstybės obligacijas perinvestuoto turto vertei taikoma sumažinta mokesčio norma. Iš tikrųjų asmenys, kurie naudojasi tuo režimu, siekia turtą laikyti Portugalijos valstybės obligacijų forma.

Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad nacionalinė mokestinė nuostata, galinti atgrasyti apmokestinamuosius asmenis investuoti kitose valstybėse narėse, yra laisvo kapitalo judėjimo suvaržymas pagal EB 56 straipsnį.

Nors šiuo atveju Komisija nekelia klausimo dėl to, kad valstybės obligacijoms turi būti taikomas lengvatinis režimas, ji mano, kad mažesnė mokesčio norma, kuri taikoma tik turtui, susijusiam su Portugalijos valstybės obligacijomis, yra diskriminacinis kapitalo judėjimo ribojimas, kuris draudžiamas EB 56 straipsniu ir negali būti grindžiamas 58 straipsnio 1 dalimi.

Europos ekonominės erdvės sutarties nuostatos dėl kapitalo judėjimo iš esmės yra tokios pačios, kaip ir EB sutartyje. Todėl faktas, kad asmenys, galėję pasinaudoti išskirtiniu mokestinio reguliavimo režimu, buvo atgrasyti turtą laikyti Norvegijoje, Lichtenšteine arba Islandijoje, taip pat yra EEE sutarties 40 straipsniu draudžiamas laisvo kapitalo judėjimo ribojimas.

2009 m. sausio 15 d. pareikštas ieškinys byloje *Europos Bendrijų Komisija prieš Liuksemburgo Didžiąją Hercogystę*

(Byla C-22/09)

(2009/C 82/24)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama B. Schima ir L. de Schietere de Lophem

Atsakovė: Liuksemburgo Didžioji Hercogystė

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad nepriėmusi 2002 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/91/EB dėl pastatų energinio naudingumo ([1]) įgyvendinančių įstatymų ir kitų teisės aktų ir bet kuriuo atveju nepranešusi apie juos Komisijai, Liuksemburgo Didžioji Hercogystė neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą.

— Priteisti iš Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Terminas perkelti direktyvą 2002/91/EB į baigėsi 2006 m. sausio 4 dieną. Be to, šio ieškinio pateikimo dieną atsakovė dar nepriėmė visų būtinų priemonių šiai direktyvai perkelti arba bet kuriuo atveju apie jas nepranešė Komisijai.

([1]) OL L 1, 2003, p. 65; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 12 sk., 2 t., p. 168.

2009 m. sausio 19 d. *Fővarosi Bíróság* (Vengrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Sió-Eckes Kft. prieš Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve*

(Byla C-25/09)

(2009/C 82/25)

Proceso kalba: vengrų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Fővarosi Bíróság